

Și îl citesc eu prima. —J.

Dacă îl găsești, returnează-l. Te rog.

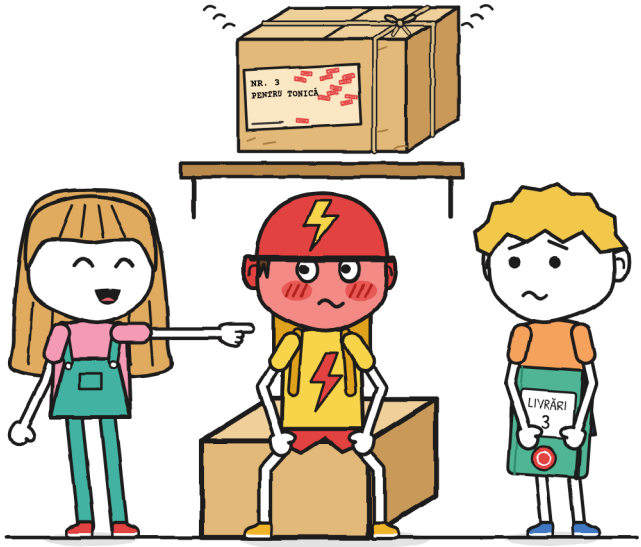
DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: pachetele adevărate nu se întorc zburând. Pe o bicicletă adevărată, ascultă ultima pagină. —J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

LinguAula

(caietul lui Guni)

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

A treia carte din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă” și „A nu se deschide înainte de tunet”.

Text și ilustrații: LinguAula

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

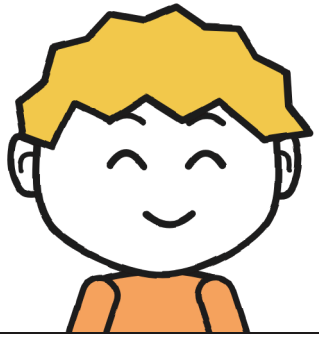
Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

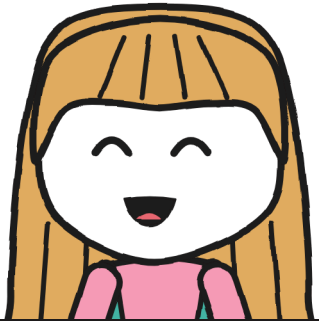
Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun curier n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. Înroșit, da. —J.

CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Desenează lucruri pe care nu i le-a cerut nimeni. Caietul ăsta e al lui.

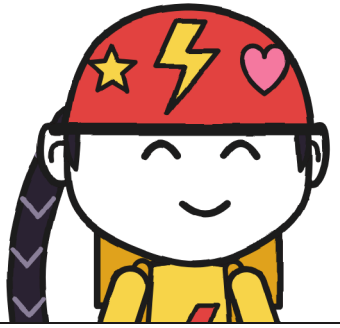
Julita. Scrie cu verde și semnează J. Știe mereu cum să ajute. Asta e problema.

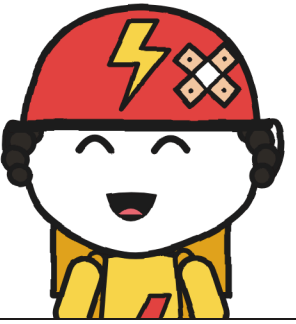
Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis. Se face roșu pe bucăți.

Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

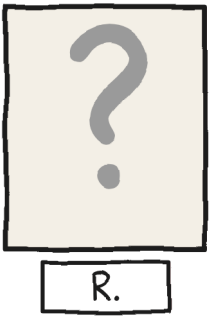
Zoe. De la FULGER. Cea mai rapidă. Dă porecle.

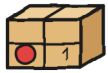
Bruno. De la FULGER. A rămas o dată în pană. Acum doi ani.

Pachetul nr. 3. Sună când e mișcat. Pe etichetă scrie doar un nume.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAPITOLUL 1

Tilin

Tilin.

A fost un zgomot foarte mic, dintre acelea care se aud doar când tot restul a amuțit: o linguriță lovită de o cană, soneria unei biciclete de jucărie. Venea de pe raftul pachetelor returnate, iar noi, cei patru care mai rămăsesem în magazinul Marei, am înțepenit atât de tare, încât s-ar fi auzit cum cade o scânteie de la ștampilă.

Furtuna trecuse de ceva vreme. Julita stătea tot în picioare pe taburetul meu albastru, cu carioca verde ridicată și cu 18, scris proaspăt, lângă 19, tăiat. Mara avea o mână la jumătatea drumului spre jaluzea. Eu, care nu știu ce să fac cu mâinile nici în cele mai bune clipe, n-am făcut nimic cu ele.

Era nr. 3. Iar Toni, care livrează pentru FULGER în zece minute sau gratis, s-a făcut de culoarea căștii lui.

Caietul era nou. Pe 2 mi-l terminasem într-o singură furtună; ăsta e verde, are într-un colț ștampila magazinului și voiam să-l

inaugurez eu, cu ceremonie: titlul pe prima pagină și un cuvânt nou.

CAIET DE LIVRĂRI 3 · de Guni. SECRET.

„Secret" înseamnă că îl citesc eu prima. Și nu spun nimănui. —J.

Am scris titlul cu limba scoasă și m-am dus după un radier, pentru cazul în care îmi ieșise strâmb. Când m-am întors, îl inaugurase deja Julita.

— Ți l-am inaugurat ca să te ajut, a spus. — Cu plăcere.

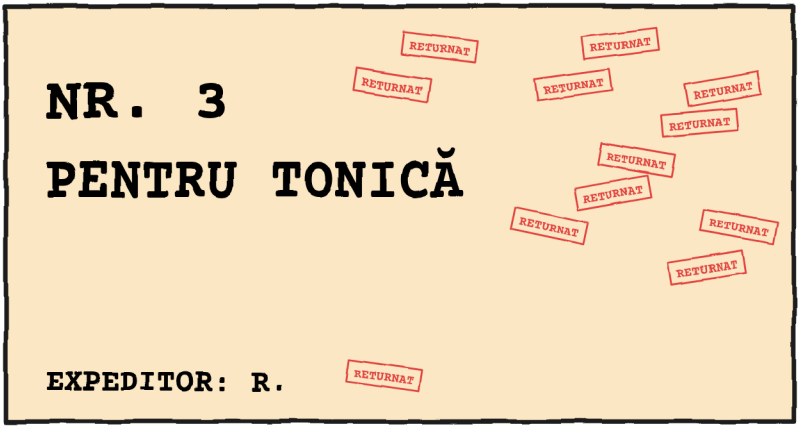
Nu-i ceruse nimeni ajutorul. Cu Julita, asta nu contează.

Restul, în caz că într-o zi îl citește cineva care nu e ea. Magazinul se numește Livrări Imposibile și e al Marei, care e vrăjitoare, poartă pălărie mov și are o ștampilă care, când se apasă, scoate scântei cu miros de lumânare stinsă. Pe raftul din stânga ține pachetele returnate: pachete pe care nimeni n-a reușit să le livreze. Au o singură regulă: dacă cel care primește unul nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge, în zori pachetul se întoarce zburând pe raftul lui, punctual ca o pisică la ora cinei. Erau douăzeci și le trimite mereu aceeași persoană, R., despre care aveam deja șase indicii în caietul albastru. Eu și Julita am livrat două, un ou de dragon și niște semințe cu picioare care alergau, iar pe perete scrie, cu scrisul ei și cu verde, MAI SUNT 18.

Julita e cea cu notele verzi. Eu sunt Guni, cel nou din cartier: aproape tot ce am încă e prin cutii. Iar Toni e curierul FULGER,

cel cu rucsacul galben, care își face pedeapsa cu noi sâmbăta și care, de la furtună, are un loc al lui în magazin: o ladă de livrări răsturnată, lângă taburete. Mara i-a pus-o acolo fără să dea explicații. „Deocamdată”, a spus. Nimeni n-a îndrăznit să întrebe cât ține un deocamdată.

Nr. 3 era pe raftul de sus, lângă cele două goluri lăsate de ou și de semințe, cu eticheta spre noi. M-am apropiat să o citesc, în picioare și fără să ating nimic.

Trei rânduri bătute la mașină: NR. 3. PENTRU TONICĂ. Și jos de tot, EXPEDITOR: R. Între nume și ultimul rând rămăsese un câmp întreg de hârtie albă. De jur împrejur, douăsprezece ștampile RETURNAT. Le-am numărat.

Julita a sărit de pe taburet și s-a pus lângă mine. A citit cu voce tare:

— Pentru To...

Și a închis gura.

Julita nu tace niciodată la mijlocul unui cuvânt. M-am uitat la Toni și am înțeles de ce.

Am citit-o pe jumătate. Cealaltă jumătate am înghițit-o. –J.

Unii oameni se fac roșii dintr-odată. Toni nu: Toni se face roșu pe bucăți. A început cu urechile. A continuat cu obrajii. Apoi i s-a umplut toată fața, până la cureaua căștii, și mai rămânea o ultimă treaptă, cea mai rea, când fața și casca nu se mai deosebesc. De la povestea cu tremurometrul nr. 2, nu mai știu să mă uit la nimic care se schimbă fără să-i pun o scară, așa că am notat.

Julita și-a întins brațul spre pachet, să citească ce-i mai rămăsese.

— Pachetul ăla poate aștepta, a spus Toni, foarte repede. — Așteaptă de ani de zile, nu? Atunci încă o zi. Sau zece. FULGER nu se grăbește.

Era prima dată când îl auzeam pe FULGER spunând așa ceva.

— În noaptea asta nu se deschide nimic, a spus Mara. — Iar raftul nu se atinge fără permisiune.

Mâna Julitei a rămas în aer, la un deget de etichetă. Nimeni n-a atins nimic. Și atunci a sunat din nou.

Tilin.

— A fost ușa! a spus Julita, cu o voce pe care nu i-o știam: prea ascuțită și prea devreme.

Ușa era închisă din clipa în care plecase Vera.

Când nu înțeleg ceva, fac o listă. Suspecții tilinului:

1. Ușa. (Propunerea Julitei. Închisă, fără curent și fără nimeni care s-o împingă.)
2. Bicicleta lui Toni, de pe trotuar, cu soneria FULGER. (Face TRIIING, nu tilin. Dar e o sonerie.)
3. Broscuța de cauciuc. (Julita a declarat-o nevinovată pe loc. Zice că o cunoaște.)
4. Nr. 3.

Pe nr. 3 l-am pus ultimul, din politețe.

Am ieșit pe trotuar să verific. Am luat broscuța cu mine, pentru că un suspect nu se interoghează de la distanță.

Nu mai ploua. Strada mirosea a asfalt ud și în fiecare băltoacă era câte un felinar. Am deschis și am închis ușa: scrâââț. Am sunat la soneria bicicletei lui Toni: TRIIING! Am strâns broscuța: chiț.

De cealaltă parte a geamului, Julita îmi făcea semn cu degetul că nu. La fiecare zgomot, la fel, dintr-o parte în alta, ca ștergătorul de parbriz al unei mașini. Niciunul nu era.

Am intrat din nou și am lăsat broscuța pe tejghea. Toni, care m-a văzut uitându-mă la el, s-a foit în lada lui.

Tilin.

M-am aplecat. Lada lui Toni era sprijinită de piciorul raftului.

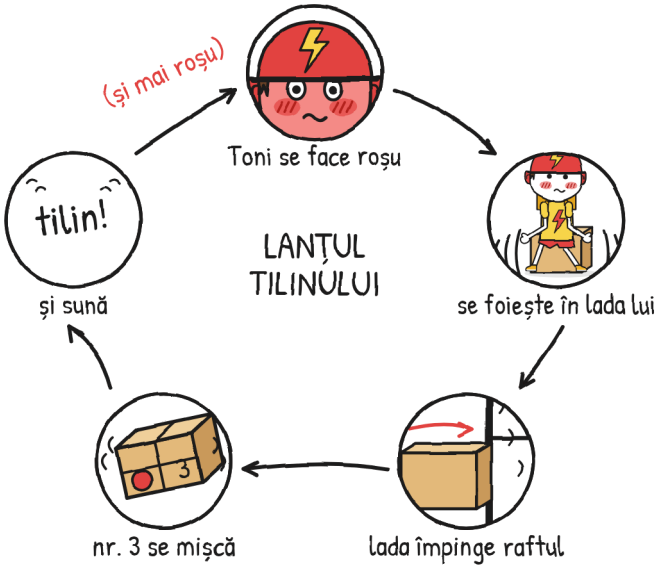
L-am desenat chiar acolo, în genunchi, și mi-a ieșit un cerc, pentru că oricât mă învârteam nu găseam de unde începe.

Nu era magie. Era Toni. Înăuntrul nr. 3 e ceva care sună când e mișcat.

Ca mine. –J.

Toni mi-a urmărit privirea până la piciorul raftului, s-a uitat la lada lui și a hotărât să stea nemișcat.

I-a ținut cât ține o gumă întinsă.

Nemișcat. Apoi, și mai nemișcat: atât de nemișcat, încât i se auzea gândul „nemișcat”, cu o picătură alunecându-i pe tâmplă. Julita tăcea de un minut întreg, ceea ce pentru ea e ca și cum ai ține respirația sub apă, și mai devreme sau mai târziu ieși la suprafață cu ce ai mai aproape de gură.

— Cine e Tonică?

Toni a tresărit. Lada a împins piciorul raftului, raftul s-a clătinat și nr. 3 a spus TILIN! cu o forță pe care niciun tilin n-o merită. Mara s-a uitat în tavan, ca unul care numără până la trei.

— Era doar o întrebare, a spus Julita. — Întrebările nu împing rafturi.

Asta, da.

— Eram eu, a spus Toni, uitându-se la adidașii lui. — Când eram mic.

A spus-o atât de încet, încât broscuța, care era pe tejghea mai aproape de el decât mine, l-a auzit mai bine.

Julita a deschis gura. I-am văzut întrebările stând la coadă, ca la brutărie duminică dimineața, prima deja cu banii în mână. Apoi s-a uitat la Toni, care încă se uita la adidași, și a închis-o.

— Nu mai întreb, a spus.

I-a fost greu. Se vedea în picior: tap, tap, tap, pe podeaua magazinului.

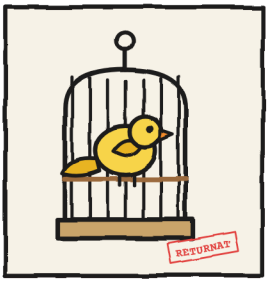
Întrebări pe care nu le-am pus: nouă. Le-am notat. —J.

— Și de ce nu i l-ai dus niciodată? am întrebat-o pe Mara.

— L-am dus de douăsprezece ori. — N-a fost nevoie să numere nimeni ștampilele. — Uită-te la etichetă: nici stradă, nici număr de bloc, nici nume de familie. Am încercat cu toți Tonicii pe care i-am găsit.

I-a numărat din memorie, pe degete, iar eu îi desenam pe măsură ce îi auzeam. Un canar, care se chema Tonică pe bune și care a călcat pe etichetă: nu conta. Domnul Antonio, de 71 de ani, care și-a pus ochelarii, a citit hârtia de două ori și a spus „Mi-ar plăcea”, uitându-se la ea cum te uiți la o vitrină. O barcă de pe canal, cu numele pictat pe bord, care n-a semnat nici ea, pentru că n-are mâini.

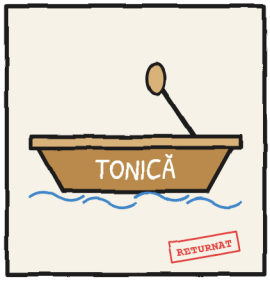
TONICII MAREI

1. Un canar.
(A călcat pe etichetă. Nu contează.)

2. Domnul Antonio, 71 de ani.
(„Mi-ar plăcea.")

3. O barcă de pe canal.
(N-are mâini.)

— Dar Toni? a întrebat Julita.

— Ultima dată când am încercat, nu-l cunoșteam încă, a spus Mara, uitându-se la el. — Și nimeni nu mi-a spus cum îl chemau când era mic.

Mara a scos de sub tejghea o pânză mov și a acoperit nr. 3, ca și cum ai acoperi colivia unui papagal ca să adoarmă. Apoi i-a cerut lui Toni să se ridice o clipă și a îndepărtat lada lui de raft cu două palme.

— Așa. Acum te poți mișca cât vrei.

Toni putea să plece. Avea bicicleta la ușă: în zece minute ar fi ajuns în cealaltă parte a cartierului. S-a așezat la loc.

Nu știu de ce. Notez oricum.

Și cum lada lui n-are spătar, i-am desenat unul: înalt, puțin curbat, cu o pernuță, în creion și cu linie punctată, iar dedesubt, cu litere mici: „spătar (ideea mea)".

Nimeni nu ți-a cerut un spătar. –J.

La închidere, Toni a rămas ultimul, încheindu-și casca cu o lentoare care la FULGER ar fi fost abatere gravă. Mara stingea luminile pe rând; pânza mov rămăsese peste pachet, pe raftul de sus.

— Mara. Mâine vin să vorbim despre asta. Dar în privat.

— Ăștia doi sunt ai magazinului, a spus Mara, fără să se întoarcă.

Toni ne-a privit. Pe Julita întâi; apoi pe mine. M-am îndreptat pe taburet.

— Ăștia, fie, a spus. — Dar nimeni de la FULGER.

A ieșit și s-a îndepărtat printre bălți, ducând bicicleta de mână.

Tilinul avea deja stăpân. Mai rămânea de aflat dacă stăpânul îl voia.

Eu știu deja cum să-l ajut. –J.

Asta mă îngrijorează.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Același tilin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)